

Arrest

nr. 135 600 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 november 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de

in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 9 maart 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond. Redenen: Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De asielaanvraag van betrokkene — onder de naam: [G.M.] en van Syrische nationaliteit - werd afgesloten op 10.02.2010 waarbij het beroep tegen de beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verworpen werd daar betrokkene niet ter terechtzitting was verschenen. De asielprocedure van betrokkene duurde 7 jaar en vier maanden, doch wij dienen op te merken dat na onderzoek gebleken is dat de echte naam van betrokkene [Z.K.] is en hij van Marokko afkomstig is (zie informatie uit het administratief dossier van betrokkene). Betrokkene diende onder deze naam ook een regularisatieaanvraag in, zonder melding te maken van zijn eerdere asielaanvraag. Betrokkene heeft aldus via valse verklaringen getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Bovendien kwam betrokkene reeds meerdere malen in aanraking met het gerecht. Betrokkene werd namelijk op 20.03.2009 door de Correctionele Rechtbank (= CR) te Brussel veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen - bedreigingen en het bezit van verboden wapens, dit tot een gevangenisstraf van twee jaar. Een tweede veroordeling dateert van 18.06.2010 door de CR te Antwerpen wegens diefstal, dit maal met een gevangenisstraf van tien maanden. Aangezien duidelijk blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, kan geen regularisatie van de verblijfstoestand van betrokkene toegekend worden. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds oktober 2002 in België zou verblijven, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is en ter staving hiervan een arbeidsbelofte voorlegt, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kunnen - gelet op bovenstaande - geen grond voor een verblijfsregularisatie vormen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *"schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"(...) Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen. Uit de wetteksten, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt dat de bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid er alzo toe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur moet tevens op motieven berusten die niet alleen in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Aan de materiële motiveringsplicht is aldus

voldaan wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven en dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als het consistentiebeginsel. Inzake die materiële motiveringsplicht kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij o.e. beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze gekomen is tot haar besluit (cfr. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624). \ "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven Acco, 199fc), 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cVr. R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411 en R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.9M).

Of nog : het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. \ Voorts houdt deze zorgvuldigheidsplicht in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. Eerste onderdeel van het middel : Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat de instructie/richtlijn van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd is geworden (onder verwijzing naar de arresten dd. 09.12.2009 en 05.10.2011) eraan toevoegend dat bijgevolg de criteria van die instructie/richtlijn niet meer van toepassing zijn. Deze stelling is pertinent onjuist. De Raad van State heeft de instructie inderdaad vernietigd bij arrest van 09.12.2009 (nr. 198.769). Evenwel heeft de terzake bevoegde overheid - te weten de Staatssecretaris hierin gevolgd en ondersteund door zijn Minister - onmiddellijk te kennen gegeven dat zij in het kader van de discretionaire bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de inhoudelijke criteria van voornoemde instructie onverminderd zullen blijven toepassen. Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard. Met het arrest van 05.10.2011 (nr. 215.571) heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk geen criteria bevat. De juridische analyse welke DVZ heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen. Primo werd de instructie 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest van 05.10.2011; dat gebeurde bij arrest van 09.12.2009. Secundo wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 05.10.2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer door de Staatssecretaris of door zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gebezigd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt. Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van ene verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan noch tegen een weigering die onder meer (maar niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria. Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde twee arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord. Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd. Tweede onderdeel van het middel : De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden. Waar DVZ in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie 2009 niet meer van toepassing zijn (cfr. Tweede onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat zij de facto deze criteria wel (nog) toepast. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke de toepassing van artikel 9bis zouden wettigen dat de aanvraag in België werd ingediend. De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijk buitengewone omstandigheden vast noch te aanvaarden. Aangezien verzoeker zijn aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie, werd van hem ook niet vereist dat hij buitengewone omstandigheden zou aanvoeren. Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie 2009. Deze

instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 09.12.2009. Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt DVZ op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren. De beslissing, die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid, is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd. Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden mbt de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag maar niet meer inzake de gegrondheid ervan. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Vierde onderdeel van het middel : De bestreden beslissing meldt ten onrechte dat verzoeker in het verleden bedrieglijk zou gehandeld hebben n.a.v. een asielaanvraag. Verzoeker ontkent dit met klem. Verzoeker heeft nooit een asielaanvraag ingediend in België; de zogenaamde alias "[G.M.]" is hem dan ook onbekend. De bestreden beslissing vermeldt niet op afdoende en pertinente wijze op welke wijze en in welke omstandigheden dergelijke informatie door DVZ werd vergaard noch aan welk onderzoek dit in concreto onderworpen is geworden. In elk geval werd verzoeker hiervan nooit eerder in kennis gesteld; werd hij hierover nooit ondervraagd noch hiermee geconfronteerd, zodat hij zich tegen dergelijke bewering nooit heeft kunnen verweren/verdedigen. DVZ geeft geen enkele nuttige informatie hieromtrent. Deze wijze van motivering laat verzoeker niet toe de redenen voor de afwijzing van zijn aanvraag te kennen dan wel te weerleggen; de beslissing is derhalve niet op afdoende en behoorlijke wijze gemotiveerd en behoort te worden vernietigd."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. Verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met het standpunt van verweerder dat hij geen toepassing kan maken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Verzoekers toelichting dat de voorheen bevoegde minister en staatssecretaris verklaarden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vastgelegde richtlijnen loyaal zou blijven toepassen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Dergelijke verklaringen doen geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het voormelde arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Alleszins, de Raad vermag niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.5. Verzoeker stoort zich voorts aan de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011. In dit arrest werd geoordeeld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt. De verwijzing naar dit arrest in de bestreden beslissing is correct en pertinent. Er kan niet worden ingezien hoe de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde lezing zou gegeven hebben van dit arrest door ernaar te verwijzen in de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker uit kritiek op de bestreden beslissing daar volgens zijn oordeel zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden had aangehaald. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook wel degelijk toepassing gemaakt van de criteria van de vernietigde instructie wat betreft het ontvankelijkheidsonderzoek van zijn aanvraag. Verzoekers betoog vindt echter geen steun in de bestreden beslissing aangezien hieruit niet kan worden opgemaakt waarom zijn aanvraag ontvankelijk verklaard werd. Voorts ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat zijn aanvraag onterecht ontvankelijk werd verklaard. Verzoekers betoog aangaande de ontvankelijkheidsfase van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf kan de bestreden beslissing die over de gegrondheid van zijn aanvraag handelt niet aan het wankelen doen brengen.

2.7. Verzoeker uit kritiek op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in het verleden een asielaanvraag heeft ingediend in België onder de alias G.M. Hij ontkent dit *“met klem”*. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat een vingerafdrukkenonderzoek (Printrak van 22 april 2009) uitwees dat verzoeker en de heer G.M. één en dezelfde persoon zijn. Verzoekers loutere ontkenning van de gedane vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris van zijn bedrieglijk handelen weerlegt deze vaststelling niet. Verzoeker toont met zijn betoog dat hij nooit ondervraagd noch geconfronteerd werd met deze vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet in concreto aan hoe zijn eventuele opmerkingen een ander licht zouden kunnen werpen op de gedane vaststelling. Waar verzoeker nog aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd vermeld op welke wijze en in welke omstandigheden de informatie werd vergaard aangaande de vaststelling van het bedrieglijk handelen van verzoeker, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar informatie die zich in het administratief dossier van verzoeker bevindt. Door in de bestreden beslissing de conclusie op te nemen die volgt uit het vingerafdrukkenonderzoek dat zich bevindt in het administratief dossier, namelijk dat verzoeker een alias hanteert, waarbij de naam vermeld wordt, is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd. Het staat verzoeker vrij om inzage in zijn dossier te vragen opdat hij kan kennis nemen van het betrokken vingerafdrukkenonderzoek. Alleszins kan verzoeker met zijn betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar ze stelt *“Bovendien kwam betrokkene reeds meerdere malen in aanraking met het gerecht. Betrokkene werd namelijk op 20.03.2009 door de Correctionele Rechtbank (= CR) te Brussel veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen - bedreigingen en het bezit van verboden wapens, dit tot een gevangenisstraf van twee jaar. Een tweede veroordeling dateert van 18.06.2010 door de CR te Antwerpen wegens diefstal, dit maal met een gevangenisstraf van tien maanden. Aangezien duidelijk blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, kan geen regularisatie van de verblijfstoestand van betrokkene toegekend worden.”* Dit motief betwist verzoeker niet en het volstaat op zich om de bestreden beslissing te schragen.

2.8. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op een disproportionele wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot zijn besluit is gekomen.

2.9. De theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch zijn overtuiging dat ze geschonden werden door de bestreden beslissing, tonen daarvan een schending aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA